

Jest změna právního názoru důvodem obnovy řízení?

(Nejvyšší správní soud.)

Jindřich Pietsch sloužil v armádě rakouso-uherské jako gážišta z povolání a sice posléze jako rytmistr. V březnu 1919 žádal o převzetí do armády československé v hodnosti rytmistra ve výslužbě a byl také jako gážišta v. v. výnosem M. N. O. převzat. K jeho vlastní žádosti o přiznání zaopatřovacích požitků přeložilo jej ministerstvo v roce 1920 v září do výslužby a týmž dnem zastavilo jeho dosavadní požitky a poukázalo mu požitky zaopatřovací.

Potom byl podroben superarbitračnímu řízení a uznán v roce 1924 ke službě způsobilým. V září 1924 rozhodlo ministerstvo zvláštním výnosem, že rytmistr Pietsch, jako bývalý vojenský gážišta z povolání, podal přihlášku za převzetí do stavu gážištů ve výslužbě, že se tedy neucházel o převzetí do sboru gážištů vojenských z povolání v činné službě a že nespadá do kategorie vojenských gážištů z povolání v činné službě převzatých a že proto nemá nároků na požitky zaopatřovací. Případné přiznání těchto požitků na základě superarbitrace nepřichází v úvahu proto, ježto byl při superarbitraci uznán ke službě způsobilým. Z těchto důvodů byla zastavena výplata pensijních požitků a rytmistr Pietsch přeložen 1. srpna 1924 do zálohy.

Proti tomuto rozhodnutí podal rytmistr Pietsch svým právním zástupcem JUDrem Mellanem stížnost, v níž především vytýká, že naříkané rozhodnutí bylo ve vyrozumění o zastavení výplaty pense označeno jako rozhodnutí ze dne 18. července 1924 č. 138.829/14 v plné intimaci však jako rozhodnutí ze dne 6. září 1924 č. 13.829/14.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto vadnou intimaci podstatnou, neboť neztlížal a nemohl ztlížiti stěžovateli obrát. Stížnost vytýká dále nezákonnost v tom směru, že, byl-li stěžovatel jako gážišta v. v. převzat a do výslužby přeložen a byly-li mu též pensijní požitky vypláceny, měl býti ve výslužbě ponechán, a byl-li v roce 1924 nově superarbitrací podroben, že měl býti zařazen do aktivity neb dán na dovolenou s čekatelným, t. j., že mu požitky právoplatně přiznané byly odňaty neprávem, když mu požitky jiné přiznány nebyly.

Přes opačný názor odvodního spisu shledává Nejvyšší správní soud, že stěžovatel touto námitkou dovolává se způsobem dle § 18. zákona o správním soudě postačujícím právní moci rozhodnutí ministerstva Národní obrany. Poněvadž žalovaný úřad tímto rozhodnutím přeložil stěžovatele do výslužby a jemu k jeho žádosti přiznal zaopatřovací požitky, nabytí stěžovatel rozhodnutím právně v rozhodnutí tom vyznačených, ať mu již dle zákona příslušela nebo ne. Materiální právní moci jeho mohla by v cestě státi jediné taková závada, která by je činila zmatečným, na příklad, kdyby bylo vydáno úřadem nepřislušným. Toho však v daném případě není. Toto rozhodnutí bylo naříkaným výnosem změněno, leč změna rozhodnutí, spo-

čívajícího na změně právního názoru, není podle zákona všeobecně uznaných zásad řízení správního vůbec důvodem obnovy řízení, ani tehdy, když jde o opravení dřívějšího nesprávného právního názoru. Není tedy naříkané rozhodnutí v souhlasu se zákonem a bylo je dle § 7. zákona o správním soudě zrušiti a stížnosti vyhověti.

Senátu Nejvyššího soudu předsedal prezident Srb, stěžovatele zastupoval vysehradský advokát dr. Mellan a žalovaný úřad ministerský tajemník dr. Josef Pešout.

Zloději v pravé poledne.

(Krajský soud v Novém Jičíně.)

Ve Valašském Meziříčí ve Vrbenské ulici pozorován byl delší dobu asi 25letý mladík, který mezi polednem přecházel ulicí a pozoroval obezřele okolí. Svým chováním byl nápadným jednému z tamních obyvatelů, který jej sledoval. Mladík přicházel vždy v určitou hodinu, a sice mezi 12. a 2. hodinou odpoledne. Jednoho dne, kdy konán byl trh, opětně přišel do ulice a sice s veřejným posluhou, který vezl vozík. Ten postavili na ulici a po chvíli naložil posluha na vozík 5 balíků.

Protože obchody mezi polednem jsou uzavřeny, právě jako obchod kávu pana Dadáka, před jehož domem posluha baliky nakládal, byl p. Dadák na věc upozorněn a na podezřelého muže, který mezitím už odjel, nastala honba.

Četnický strážmistr po telefonické zprávě odebral se na nádraží, kdež zastal sice onoho veřejného posluhu, ovšem již bez balíků, ale zjistil, že neznámý mladík sedl s balíky do vlaku směrem k Hulínu. Strážmistr telefonoval do Bystřice p. H. na četnictvo, které v pravý čas dostavilo se na nádraží, v příbylém vlaku učinilo prohlídku a zatkl Josefa Konvičku, příslušného do Frenštátu p. R., který ukradené tyto balíky vezl do Břeclavy. V balících zjištěno bylo 37 kg nejjemnější kávy v ceně asi 2000 Kč.

Vyšetřováním bylo pak zjištěno, že ke krádeži Konvičkovi byl nápomocen 20letý dělník J. Jureček a zaměstnaný v pražárně kávy p. Dadáka.

Oba tyto mladíci, již trestaní, byli nyní odsouzeni každý ke třem měsícům těžkého žaláře bezpodmínečně.

—ka.

Psí historie.

(Odvolačí senát v Brně.)

V neděli dne 2. srpna bylo v brněnském „Ostende“ u Komína živo. Sluníčko mile hrálo a zástupy Brňáků vytáhly k řece a utábořily se po obou stranách Svratky. Vyšel si i pan doktor C., aby po celotýdenní dřině osvěžil své zravené údy v chladných vlnách Svratky. Na cestě doprovázel ho jeho nerozlučný společník — pejsánek, vlastně pořádný hafan, „Rolf“. Dešli až ke Komínu, pan doktor v houšti na sebe natáhl koupací trikot a chystal se do vody. Rolfcvi se zdálo, že pánovi to převlé-

kání trvá trochu dlouho, a proto nečekal a pustil se do vody. Když se ochladil, vyskočil z vody a neohlížeje se, u koho stojí, pořádně se otřepal.

A to neměl „Rolf“ dělati, poněvadž několik kapek, které ze svého kožichu vytřepal, zasáhlo paní Karolinu S., která se svojí manželskou autoritou a dvěma nadějnými ratolestmi se slunila na břehu. Paní Karolina vypískla, jako by jí byl někdo píchl vidličkou, a pak se rozkohoutila: „Zatracená bestie, pudeš pryč! Dybych věděla, kterému halamovi to psisko patří, já bych mu to vytmavila.“

V tom okamžiku vyšel pan doktor a milý „Rolf“ hned k němu, jako by u něho hledal ochrany. Teď už paní Karolina věděla, komu pes patří, a spustila: „Že jim není haňba, takový psisko s sebou tahat. Dyby se raději ujali nějakýho chudáka, než takový voblezlý bestie.“

„Vy mně, paní, nebudete poroučet, co mám dělat o co ne, Rolf, sem pojď!“

Teď pochopil manžel paní Karoliny, že se musí do věci vložit sám: „Poslechnou, voni bříháči jeden, moc se tu neroztahujou. Esli sem ešče jednou ta jejich bestie přinde, tak ju látnu čaganem, že už nedéchnu!“

„Víte, s kým mluvíte? Já jsem doktor C.“

„A na to jim kašlu, esli sou dochtor nebo né. Ta bestie ke mně nesmí přít, nebo je maus-tót. A víc nemám co s nima mluvit!“ A na znamení, že domluvil, obrátil se k doktorovi zády. Když pak jeho drahá polovice chtěla panu doktorovi ještě odpovídat, přerušil ji: „Ale nech, stará, toho blázna kvandat, šak von přestane!“

Pan doktor se cítil uražen, zjistil si jméno pana Františka S. a žaloval. A tak se sešli u soudu. Svědci potvrdili žalobu a František S. dostal 48 hodin.

S rozsudkem nebyl pan S. spokojen a odvolal se. V minulých dnech bylo jednáno o tomto odvolání a rozsudek byl změněn potud, že pan S. zaplatí 100 Kč nepodmíněně a všechny útraty. František S. neřikal už nic, ale ve dveřích si ulevil: „Zatracená bestie, ta mně přišla draho!“

Pěkná republika, kde jsou berní exekutoři!

(Trestní senát sedrie v Bratislavě.)

Josef Miček je mlynářem v Horních Orešanech, má pěkný mlýn, manželku Filomenu a devět dětí. Mohl by tedy vycházet v dobrém s celým světem, jen kdyby nebylo těch protivných daní.

Josef Miček se vůbec lehko rozčilil, ale nejspíše tehdy, má-li platit nějaké daně, které nám nemilosrdný berní úřad platití předpisuje; vlastně nejen předpisuje, ale i placení si vynucuje, a právě toto donucování rozčiluje pana Mička nejvíce.

Tak tomu bylo i 11. listopadu 1923, kdy ho navštívil berní exekutor Kubíček, aby mu něco zabavil na úhradu dlužné daně z vodní síly asi v částce 240 Kč, jichž placení Kubíček radikálně odepřel. Pohled na berního vykonavatele tak rozčilil pana mlynáře i jeho manželku, že mu začali nadávat a vyhrožovat. Výsledek toho byl, že Kubíček podal na oba manžele

oznámení, ve kterém uvádí, že naň bylo voláno: „Tak nás Češi odírají! Přišli sem, aby nás mohli okrádat! Vyhnat by zasloužili ti kminové, lumpové, jen pantokem jim dát! Darebáci! Hanba! Nic vám nedáme, vy lumpové, vy přivadrovalci!“

Nadávký šly do nekonečna, samý lump a zloděj. Mimo to hrozila mu Mičková pěstí a dvakrát jej zasáhla do čepice. Tím skončila první epocha Mičkova hrdinství.

Dne 19. prosince téhož roku odehrála se epocha druhá, Berní vykonavatel Kubíček přišel prodávat zabavený vůz v exekuci dražbě, ale protože už znal velmi dobře zdejší sopečnou půdu, přibral si na pomoc četnickou asistenci, strážmistra Fialu a Tučka.

Historie z 11. listopadu se opakovala. Miček zase křičel, Mičková také a výsledek toho byl, že Kubíček podal nové oznámení, tentokrát s četnickým svědectvím, a tak se Miček se svojí ženou ocitl před trestním senátem dražby. Svědkové vesměs potvrdili výrok Mičkovy, uvedené v žalobě, jen někteří jeho sousedé vypovídali různé nemožné podrobnosti, takže to činilo dojem zaujatosti ve prospěch mlynáře a jeho ženy.

Během projednávání dávali obžalovaní na jeho velké rozčilení a svými výkřiky neustále rušili svědky.

Rozsudkem byli obžalovaní uznáni vinnými a odsouzeni každý do vězení na čtrnáct dní bezpodmínečně, mimo to Miček k peněžitě pokutě 100 Kč a jeho žena 200 Kč a oba společně k zaplacení nákladu trestního řízení.

Miček se zase rozčilil a že půjde k vyšší instanci. V důsledku toho se i státní zástupce odvolal co do posuzování viny a co do nízké výměry trestu.

—ij—

Po pětadvaceti letech...

(Krajský soud v Č. Budějovicích.)

Emilka H. v Jindř. Hradci se v roce 1900 vdávala. To bylo radostí. Emilka byla dcerou truhláře, blížila se jí už třicítka a ono pořád nic k zabrání. Sem tam ta přeletavá známost s vojáčkem již jí přestávala bavit, kamarádky byly již většinou pod čepcem a ona stále čekala. Až konečně na jedné taneční zábavě seznámila se Emilka s panem Ignácem, který zabýval se hokynářstvím, tančili spolu, dobře se shodli a když se rozcházel, stisknutí ruky svědčilo o tom, že v obou se něco počíná rodit a že dnešním tanečkem počíná se popisovati první stránka nově otevřené knihy. Po tanečku bylo randíčko, pak byla randata jedno za druhým a jelikož Emilka znala již svět, (bývala před tím několik let i v Praze, kde prožila řadu svých románek), působila sama na nesmělého Ignáce, že se brzy rozhodl a požádal o ruku Emilčinu.

Tatík slíbil šťastnému ženichovi výbavu a 300 rýnských, avšak po svatbě brzy pan Ignác vystřízlivěl, když viděl, koho si to vlastně vzal... Zařízení bytu, byť i staré, měl sám, manželka jeho přinesla si jen peřinu a 2 polštáře, což bylo tou slibovanou výbavou. Peněz neměla žádných. Než to by bylo našemu Ignáci snad ani nevadilo. Povzdychl si, mával rukou a mlčel.